

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda A. C. w pozwie, który do Sadu Rejonowego w S. wpłynął w dniu z dnia 28 kwietnia 2014 r. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda, tytułem częściowej dopłaty należnego odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki B. typoszereg 5 o numerze rejestracyjnym (...), kwoty 2.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2013 r. do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz mocodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając powyższe żądania pełnomocnik powoda podał, że w dniu 11 września 2013 r. wskutek wypadku komunikacyjnego, którego sprawcą był podmiot posiadający zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (nr ubezpieczenia i polisy (...)), uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki B. model typoszereg (...). Pozwany ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność w piśmie z dnia 7 października 2013 r., ustalając jednocześnie wysokość należnego powodowi odszkodowania na kwotę 1.609,79 zł. A. C. nie zgodził się z wysokością przyznanego świadczenia, dlatego też wniósł odwołanie do pozwanego towarzystwa ubezpieczeń, jednakże ubezpieczyciel podtrzymał prezentowane wcześniej stanowisko.

W odpowiedzi na pozew opatrzonej datą 28 lipca 2014 r. pełnomocnik pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego pisma strona pozwana zakwestionowała w pierwszej kolejności wskazywaną przez pełnomocnika powoda kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania. Twierdziła przy tym iż w toku postępowania likwidacyjnego na podstawie decyzji z dnia 7 października 2013 r. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., A. C. uzyskał od pozwanego ubezpieczyciela odszkodowanie w łącznej wysokości 2.971,89 zł.

Pełnomocnik pozwanego podniósł następnie w tym samym piśmie, iż w ocenie jego mocodawcy wypłacona z uwagi na kolizję z dnia 11 września 2013 r. kwota odszkodowania jest w pełni adekwatna do zaistniałej szkody, w związku z czym brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa.

Podczas rozprawy wyznaczonej na dzień 13 sierpnia 2014 r. pełnomocnik powoda przyznał, iż pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 2.971,89 zł. Wskazał jednocześnie, iż wielkość dochodzonej w niniejszym postępowaniu kwoty pieniężnej została ustalona z uwzględnieniem kwoty wypłaconej dotychczas powodowi przez ubezpieczyciela.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 września 2013 r. A. S., kierując pojazdem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) – należącym do SM (...) – wskutek niezachowania należytej ostrożności podczas manewru cofania spowodował kolizję drogową z kierowanym przez A. C. pojazdem marki B. o numerze rejestracyjnym (...). W wyniku powyższego zdarzenia w należącym do powoda samochodzie uszkodzeniu uległ zderzak przedni i jego nakładka ochronna prawa, błotnik przedni prawy, czujnik parkowania narożnika prawego, reflektor, szkło i osłona reflektora prawego oraz osłona przeciwbłotna przednia prawa. W chwili kolizji posiadacz pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) korzystał z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej z tytułu umowy ubezpieczenia zawartej z (...) S.A. z siedzibą w Ł., potwierdzonej polisą o numerze (...).

Powód szkodę powyższą zgłosił pozwanemu ubezpieczycielowi w dniu 12 września 2013 r. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe decyzją z dnia 7 października 2013 r. uznało swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i ustaliło wysokość należnego powodowi odszkodowania na kwotę 1.609,79 zł, po czym przyznaną kwotę przelało na rachunek A. C. (w dniu 9 października 2013 r.) Powód, nie zgadzając się z dokonaną przez pozwanego kalkulacją szkody, pismem z dnia 16 listopada 2013 r. wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ubezpieczyciela. Decyzją z dnia 4 kwietnia 2014 r. pozwany zakład ubezpieczeń zwiększył przyznaną powodowi kwotę odszkodowania do kwoty 2.971,89 zł, a następnie w dniu 9 kwietnia 2014 r. pozostałą kwotę 1.362,10

zł przelał na rachunek powoda (akta szkody, zapisane na nośniku danych – k. 26, potwierdzenia wykonanych operacji – k. 33-34).

Powyższy stan faktyczny pozostawał pomiędzy stronami bezsporny i został ustalony przez Sąd w oparciu o załączone do akt sprawy, zapisane na nośniku danych, akta szkody (k. 26), a także wydruki potwierdzeń wykonanych operacji (k. 33-34). Autentyczności tychże dokumentów strony nie kwestionowały i nie wzbudziły one również uzasadnionych wątpliwości Sądu orzekającego

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą prawną odpowiedzialności cywilnej sprawcy deliktu w niniejszej sprawie jest przepis z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c., statuujący, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich samoistni posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, a więc na zasadzie winy. Przepis art. 822 k.c. wskazuje natomiast, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Stosownie do dyspozycji art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Z przepisu art. 822 § 4 k.c. i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych wynika natomiast, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W niniejszym przypadku bezspornym było, iż winę za powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 11 września 2013 r. szkodę na mieniu A. C., z uwagi na swoje bezprawne działanie, ponosi A. S.. Nie budzi również jakichkolwiek wątpliwości Sądu fakt, iż na mocy zawartej pomiędzy posiadaczem pojazdu o numerze rejestracyjnym (...), a pozwanym, aktualnej na chwilę zdarzenia, umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych potwierdzonej polisą o numerze (...), (...) S.A. z siedzibą w Ł. jest zobligowana do naprawienia szkody wyrządzonej w mieniu powoda przez delikt kierującego pojazdem. Strony niniejszego procesu wiodły jedynie spór co do wielkości świadczenia pieniężnego, należnego powodowi.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. odszkodowanie winno zrekompensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę, przy czym w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Koszty niezbędne do wykonania naprawy to takie, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego używalności technicznej istniejącej przed wypadkiem przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu. Z kolei koszty ekonomiczne i celowe to koszty ustalone według cen części i innych materiałów koniecznych do wykonania naprawy i stawek (...) (robocizogodzin) obowiązujących na rynku lokalnym. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów w miejsce uszkodzonych, to poniesione z tego tytułu wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody, jeżeli ich użycie byłoby niezbędne do usunięcia szkody. Jednocześnie należy zauważyć, iż z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa przedmiotu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, LEX nr 157324).

W toku niniejszego postępowania obie strony procesu przedstawiły kalkulacje w przedmiocie kosztów naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) – rozbiegające się w konkluzjach.

Dla oceny zgodności danych wywiedzionych z przedłożonych przez strony procesu dokumentów prywatnych z rzeczywistym stanem rzeczy konieczne było poddanie twierdzeń prezentowanych w tym przedmiocie przez same strony analizie ubranej w formę opinii sporządzonej przez biegłego sądowego stosownej specjalności (z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego).

Biegły sądowy zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. S. w opinii sporządzonej w formie pisemnej w dniu 30 listopada 2014 r. (k. 65-75), przy wykorzystaniu systemu A., oszacował wartość pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) sprzed zdarzenia z dnia 11 września 2013 r. na kwotę 17.325,00 zł brutto – wskazując przy tym, iż przy ustalaniu wartości przedmiotowego pojazdu zastosował korekty ujemne z tytułu kilku jego właścicieli, zakupu w ramach importu prywatnego oraz wcześniejszych napraw, a nadto korektę dodatnią z uwagi na lokalną sytuację rynkową. Szacując natomiast koszt naprawy uszkodzonych wskutek kolizji elementów na kwotę 7.518,47 zł brutto, biegły wskazał, iż należy zastosować oryginalne części zamienne, odpowiadające częściom dotychczas zamontowanych w pojeździe, a nadto dokonać korekty uwzględniającej zamontowanie w przedmiotowym samochodzie zderzaka modelu (...). Jak wynika z dołączonej do opinii kalkulacji biegły przy szacowaniu kosztów naprawy zastosował przy tym koszt roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych na poziomie 100,00-110,00 zł.

Z przedstawionej opinii wynika przy tym, iż dwa z elementów uwzględnionych w kalkulacji – tj. zderzak przedni i reflektor prawy – noszą ślady wcześniejszych uszkodzeń, zarówno naprawionych, jak i nienaprawionych, co stanowi to podstawę do zredukowania wartości tychże podzespołów odpowiednio o (...) i (...). Biegły S. S. wskazał przy tym, iż w przypadku uwzględnienia powyższych modyfikacji koszt przywrócenia stanu pojazdu sprzed kolizji wyniesie 5.643,36 zł brutto.

W ocenie Sądu przeprowadzony przez Sąd dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego S. S. pozwolił na ustalenie obiektywnego wykazu kosztów niezbędnych do przeprowadzenia naprawy pojazdu – w celu przywrócenia jej do stanu sprzed uszkodzenia. Przedstawiona przez tegoż biegłego opinia jest rzetelna, pełna i jasna. Biegły posiada odpowiednie kwalifikacje oraz wieloletnie doświadczenie w zakresie objętym treścią opinii. Zawarte w opinii wnioski i wyjaśnienia są logiczne, spójne i konsekwentne, a przede wszystkim miarodajne i wystarczające dla dokonania ustaleń koniecznych do rozstrzygnięcia sporu, którego przedmiot został oznaczony w pozwie. Znamiennym jest również, iż również żadna ze stron postępowania nie zgłosiła zastrzeżeń do powyższej opinii, co dodatkowo przemawia za przyznaniem jej waloru wiarygodności.

Sąd, dokonując rozważań w przedmiocie wysokości należnego powodowi odszkodowania, w pełni podzielił wyrażone w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, LEX 1129783) stanowisko tego Sądu, iż odszkodowanie – obejmujące celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu – może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą wzrostowi wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed szkody.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, uwzględniając nadto całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszej sprawy, a zwłaszcza ustalenia i wnioski przedstawione w opinii przez biegłego S. S., a także cel odpowiedzialności odszkodowawczej, jakim jest usunięcie uszczerbku wywołanego określonym zdarzeniem, nie zaś wzbogacenie poszkodowanego, Sąd doszedł do przekonania, iż całkowita wartość szkody poniesionej przez powoda z uwagi na uszkodzenie pojazdu marki B. o Sądu Najwyższego (...) wyniosła 5.643,36 zł. Tym samym zgłoszone przez powoda roszczenie częściowe o zapłatę kwoty 2.000,00 zł – ponad wypłaconą dotychczas kwotę 2.971,89 zł – uznać należało za całkowicie uzasadnione, o czym Sąd orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

Orzekając o zasadności zgłoszonego przez powoda żądania zasądzenia na jego rzecz od strony pozwanej odsetek Sąd zważył, iż stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi za czas opóźnienia się przez pozwany zakład ubezpieczeń w wypłacie należnych świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej. Natomiast zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim

Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń co do zasady wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W niniejszej sprawie nie zachodziły, w opinii Sądu, żadne okoliczności uniemożliwiające lub utrudniające pozwanemu ustalenie swojej odpowiedzialności, jak i wysokości należnego odszkodowania, zaś pozwany ubezpieczyciel został powiadomiony o zdarzeniu w dniu 12 września 2013 r. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania stało się wymagalne z upływem 30 dni od dnia zgłoszenia powyższej szkody; tym samym zgłoszone przez stronę powodową roszczenie o odsetki należało uwzględnić w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł zaś w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 i 3 k.p.c. – w punkcie II sentencji wyroku, zgodnie z wywiedzioną z § 1 art. 98 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Pozwany zakład ubezpieczeń przegrał spór w 100%, zatem to na nim ciąży obowiązek zwrotu powodowi wszystkich poniesionych kosztów, na które składała się uiszczona przez powoda opłata od pozwu w kwocie 100,00 zł, opłata skarbową od udzielonego przez A. C. pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, zaliczka uiszczona przez tegoż na poczet kosztów związanych z przeprowadzeniem przez Sąd dowodem z opinii biegłego sądowego stosownej specjalności w kwocie 750,00 zł, a nadto należne powodowi koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł, ustalone na podstawie regulacji z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013, poz. 461 z późn. zm.).

O brakującej części kosztów sądowych (brakujących wydatkach), wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa na pokrycie kosztów związanych z przeprowadzeniem przez Sąd dowodem z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, Sąd orzekł natomiast w oparciu art. 113 ust. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. W ramach rozstrzygnięcia dotyczącego brakującej części kosztów sądowych Sąd nakazał pobrać od pozwanego zakładu ubezpieczeń na rzecz Skarbu Państwa kwotę 225,08 zł – w punkcie III sentencji wyroku._